

[Finansministeren.]

varelagerloven skal denne sats for varelagrenes vedkommende ned sættes gradvis til 10 pct. i løbet af en 10 års periode, der begynder med skatteåret 1968-69. For varepartier indkøbt på bindende kontrakt bestemmer varelagerloven, at nedskrivningsadgangen gradvis skal afskaffes helt i løbet af en 6 års periode, der ligeledes begynder med skatteåret 1968-69.

Varelagerlovens indgreb i disse nedskrivningsregler vil efter regeringens opfattelse medføre en alvorlig belastning af erhvervslivets likviditet og dermed på længere sigt af beskæftigelsesmulighederne. Når indgrebene medfører en likviditetsbelastning, skyldes det, at den skattecredit, som erhvervslivet har opnået ved hjælp af nedskrivningerne, skal indfries, efterhånden som varelagerlovens afviklingsregler begynder at virke. Navnlig i den nuværende situation vil en sådan likviditetsbegrænsning kunne få uheldige virkninger for produktion og beskæftigelse, og forslaget om at vende tilbage til de tidligere regler må først og fremmest ses på denne baggrund.

Også på længere sigt er det regeringens opfattelse, at de hensyn, der ligger bag nedskrivningsreglerne, vil have mindst samme vægt som hidtil. For det første anser regeringen det for rimeligt, at erhvervsvirksomhederne ved hjælp af disse regler kan tage risikoen for prisudsving i betragtning ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. For det andet bør virksomhederne ligesom tidligere have adgang til inden for nedskrivningsreglernes rammer at udjævne svingende årsindtægter, så de opnår en mere jævn og stabil skattebetaling.

Af praktiske grunde er det ikke muligt at genindføre de tidligere nedskrivningsregler allerede med virkning for skatteåret 1968-69, og efter lovforslaget sker det derfor først med virkning fra og med skatteåret 1969-70.

Jeg skal til slut gøre nogle bemærkninger om nogle afskrivningsregler, som ikke er omtalt i de to lovforslag, men som jeg også vil foreslå ændret som et led i regeringens bestræbelser på at tilskynde til produktionsfremmende investeringer inden for erhvervslivet. Det drejer sig om de såkaldte forskudsafskrivninger på planlagte nyan-skaffelser af særlig bekostelige maskiner,

inventar og lignende driftsmidler samt bygninger. De særlige regler herom har i en årrække været givet i bekendtgørelser, som finansministeriet har udstedt med hjemmel i en tekstanmærkning til finansloven; af praktiske grunde vil jeg foreslå, at man her følger den samme fremgangsmåde i hvert fald endnu i år.

Forskudsafskrivning har hidtil kunnet foretages på den del af den samlede planlagte investering i afskrivningsberettigede maskiner og bygninger, som overstiger 1 mill. kr. Ved et ændringsforslag til finanslovforslaget for finansåret 1968-69 vil jeg foreslå, at denne beløbsgrænse ændres til 700.000 kr., så en noget større kreds af virksomheder bliver opmuntret til at udvide eller forny produktionsapparatet til gavn for konkurrenceevnen og beskæftigelsesmulighederne.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de 2 lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *for*slag til *normeringslov for finansåret 1968-69*.

Normeringslovforslaget indeholder kun bestemmelser om tildeling for enkelte tjenestemænd af pensions- og lønningsanciennitet og andre bestemmelser vedrørende enkelte tjenestemænd.

Dette svarer til indholdet af normeringsloven for finansåret 1967-68, og grunden her til er, at tjenestemandskommissionen af 1965 forudsættes at afslutte sit arbejde, således at der i folketinget kan fremsættes forslag bl. a. om ny normering og klassificering af tjenestemandstillingerne.

Det er hensigten, at kommissionens forslag tillige skal indbefatte de forslag om oprettelse af nye stillinger og om ændret placering af bestående stillinger, som normalt skulle være optaget i normeringslovens § 1 for hvert af finansårene 1967-68 og 1968-69.

Med hensyn til enkeltheder i det foreliggende normeringslovforslag tillader jeg mig at henvise til de forslaget ledsagende bemærkninger.

Ligesom de tidligere år har samtlige fra de forskellige ministerier indkomne forslag været forelagt lønningsrådet, og det udarbejdede lovforslag er i overensstemmelse

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] med rådets udtalelse over for ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kai Moltke): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder.

Når jeg som repræsentant for VS har taget et initiativ til at tage loven om ejerlejligheder op til revision gennem praktiske ændringsforslag, er baggrunden, at samme lov efter knap to års forsøgstid ikke blot ikke har været i stand til at lette udviklingen på boligmarkedet, men at den har medført en hel række iøjnefaldende misbrug og i særdeleshed har fremmet en temmelig tøylesløs spekulation i de ældre dele af boligmassen. Den har endvidere direkte og indirekte medført en yderligere belastning af både lånemarked og realkredit — et forvejen yderst ømfindtligt økonomisk felt, der for længst burde have været normaliseret og stabiliseret.

Jeg var i sin tid selv medlem af den kommission, der studerede og tog stilling til tanken om oprettelse og legalisering af begrebet ejerlejligheder. Det er jo ingen hemmelighed, at en del af kommissionens medlemmer: repræsentanterne for begge de dengang eksisterende landsomfattende lejerorganisationer, Fællesorganisationen for almennyttige Boligselskaber ved hr. Finn Trier, Københavns daværende kommunaldirektør hr. Gregers Hansen, den socialdemokratiske boligordfører hr. Axel Ivan Pedersen og jeg selv skriftligt advarede mod systemet med ejerlejligheder, specielt under den givne situation præget af akut bolig-mangel. Og specielt advarede vi mod at udstrække eksperimentet til den ældre bolig-masse, de privatejede udlejningsejendomme. Ulighed for de boligsøgende og en bevidst privilegering af folk med formue ville blive uundgåelig, og gennemførelse af gældende boliganvisningsregler og -normer ville blive gjort illusorisk. Alligevel blev der i loven af 1966 — et af boligforligets mange vildskud — indført den bestemmelse, at selv beboelsejendomme opført helt tilbage til 1890 gradvis kunne opdeles i ejerlejligheder.

Jeg ved, at der fra borgerlig og specielt konservativ side blev doceret den teori, at man gerne så, at de flest mulige også jævne borgere burde forvandles til „småkapitalister“ ved, at de under angivelig rimelige vilkår blev ejere af en egen bolig, også i etageejendomme. Tilsyneladende smukke idealer, men boligmassen blev dog ikke udvidet ved, at der i de bestående ejendomme blev givet adgang til at købe en lejlighed. I praksis indskrænkedes antallet af lejligheder, der blev ledige, for boligsøgende lejere, fordi der i den ældre bolig-masse opstod en voksende tendens til, at grundejerne foretrak salg af lejligheder til folk med den nødvendige kapital. Udviklingen af prisniveauet for de hidtil oprettede ejerlejligheder har været så tårnhøj, at lejere med jævne indtægter på forhånd udelukkede af konkurrencen om at erhverve denne art af boliger: priserne på en ejerlejlighed i hovedstaden er gradvis kommet op på 150.000 til 165.000 eller mere. Ja, for mere moderne ejerlejligheder har prisen for en ejerlejlighed ifølge pressen for længst overskredet de 300.000 kr. eller mere. Der er samtidig opstået hele pengestærke konsortier, der har gjort spekulation i ejerlejligheder til speciale.

Typisk for udviklingen og metoderne er et eksempel, formanden for lejernes LO, Hans Halvorsen, den 5. februar fremdrog i Frederiksberg kommunalbestyrelse: i en gammel ejendom (opført i 1890erne) begyndte udstykning af ejerlejligheder til en pris af 155.000 kr. pr. lejlighed (eller 1.140 kr. pr. m²). Skønt ejendommens købesum i 1966 samlet kun havde været 315.000 kr., solgtes alligevel 2 af ejendommens 10 lejligheder for 310.000 kr. som ejerlejligheder. Med fuldendt opdeling ville ejendommen altså gradvis kunne afhændes til en pris på antagelig mere end 1,5 mill. kr. I nævnte tilfælde fastsattes udbetalingen for ejerlejligheden til 25.000 kr. pr. lejlighed, medens restgælden dækkedes ved udstedelse af private pantebreve til høj rente.

Sidst har lejernes LO rejst protest mod lignende planer om ligeledes gradvis at udstykke og sælge de 317 slet vedligeholdte lejligheder i Vognmandsmarken som ejerlejligheder, formodentlig på tilsvarende vilkår.

Nogen kontrol med — eller blot statistisk